

זוהר חלק א' פרשת נח - דף ס"ז

לא יקבל אדם אורח לביתו אם הוא חושד שהוא רשע

וַיֹּאמֶר ה' לְנֹחַ בֵּא אֵתָהּ וְכָל בֵּיתְךָ אֶל הַתְּבָהּ. אמר רבי שמעון: למה בכל הכתובים נזכר אלקים. וכאן ה'. מה נשתנה כאן שנזכר ה' שם עליון של רחמים. אלא סוד הוא שלמדנו. אין דרך ארץ שתקבל אשה אורח אצלה אלא ברשות בעלה. אף כך נח בקש לכנוס בתיבה להתחבר עמה. ולא היה הדבר נאה עד שבעל התיבה יתן לו רשות לכנוס בה שכתוב^[טז] בא אתה וכל ביתך אל התיבה. ולפיכך כתוב כאן ה'. בעל התיבה. ואז נכנס נח ונתחבר עמה. וכן למדנו שאין לו לאורח רשות לכנוס לבית. אלא ברשות בעל הבית. זה שכתוב אחר כך ויבא נח וגו'. בא וראה מה כתוב. כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה. מכאן למדנו שלא יקבל אדם אורח בביתו. אם הוא חושד בו שהוא רשע. אלא אם עומד בעינו לזכאי. שאינו חשוד בעינו כלל. זה שכתוב: **בֵּא אֵתָהּ וְכָל בֵּיתְךָ אֶל הַתְּבָהּ.** מה הטעם. לפי כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה. ולמדנו שאם נותן רשות לו בלבדו. ואין נותן רשות לכל אותן הבאים עמו. אל יכניסם לבית. זה שכתוב בא אתה וכל ביתך אל התיבה. לכולם נתן רשות ליכנס. ומן הכתוב הזה אנו למדים סוד דרך ארץ. אמר רבי יהודה בזמן ההוא שנאבדו אותן הרשעים מן העולם. הביט הקדוש ברוך הוא על העולם ולא ראה מי שיגין עליו. ואפשר תאמר הרי נח שהיה לו להגין על דורו. [הרי ביארו שנח לא היה יכל להגין על עצמו. ולא ניצל אלא בשביל] להוציא ממנו תולדות לעולם. זה שכתוב כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה. בדור הזה דוקא^[יז] ר' יוסי אמר בדור הזה. זה שבח שלו. שהיה בתוך דור של רשעים. ונמצא כל כך איש צדיק תמים. כל שכן אם היה בדורו של משה. אבל לא היה יכל להגן על העולם. לפי שלא נמצאו עשרה זכאים בעולם. כמו שכתוב (בראשית י"ח): **"אוּלַי יִמְצְאוּן שָׁם אַרְבָּעִים"**. ולא נמצא שם. אף כאן לא נמצאו עשרה. אלא הוא ושלשת בניו עם נשיהם. ולא היו עשרה.

זוהר חלק א' פרשת נח - דף ס"א עמוד ב'

אף החיות והעופות השחיתו דרכיהם

"כִּי לַיָּמִים עוֹד שְׁבָעָה אֹנְכֵי מִמְטֵיר עַל הָאָרֶץ אַרְבָּעִים יוֹם וָאַרְבָּעִים לַיְלָה". אמר רבי יהודה, אלה מ' יום ומ' לילה מפני מה הם. אלא מ' יום להלקות רשעי העולם. וכתוב (דברים

זו הזוהר

שהוא בחינת זכר. ולפיכך כאן בנתינת רשות ליכנס לתבה כתוב ויאמר ה'. היינו בעל התבה המשפיע להשכינה הקדושה. יז. פירוש, בדור של

טז. ענין הדבר הוא כנזכר לעיל שהתבה רמז על סידור השכינה הקדושה שנקראת אלהים. בחינת נקבה. והשם הוי"ה ב"ה רמז לעולם יותר גבוה

כ"ה): **"אַרְבַּעִים יָכְנוּ לֹא יִסְיָהּ"**. כנגד ד' צדדי העולם. לכל אחד עשרה. לפי שהאדם מן ד' צדדי העולם נברא. ועל כן ומחיתי את כל היקום. ונצרך ארבעים להלקות ולמחות העולם.

זוהר חלק א' פרשת נח - דף ס"ח עמוד ב'

בשעת המבול גם החיות השחיתו את דרכיהם

ר' יוסי שאל לרבי שמעון ואמר לו, מה ראה הקדוש ברוך הוא להכרית כל חיות השדה ועופות השמים ושאר הבריות מה חטאו. אמר לו, לפי שכתוב כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ. כולם השחיתו דרכיהם. עזבו מיניהם והתדבקו במינים אחרים. בא וראה אלה רשעי העולם גרמו כך לכל הבריות. ובקשו להכחיש מעשה בראשית. והם גרמו לכל הבריות להשחית דרכיהם כמו שהם השחיתו. אמר הקדוש ברוך הוא אתם מבקשים להכחיש מעשה ידי. אני אשלים רצון שלכם. ומחיתי את כל היקום אשר עשיתי מעל פני האדמה. אחזיר העולם למים כמו שהיה בתחלה מים במים. מכאן ולהלאה אעשה בריות אחרות בעולם כראוי להיות.

זוהר חלק א' פרשת נח - דף ס"ה עמוד ב'

כשנשלם לנח שש מאות שנה היה ראוי להכנס לתיבה

"וַיִּנְחַךְ בֶּן שָׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וְהַמְּבֹל הָיָה וְגו'". וכי למה בא חשבון הזה לדמנות. אלא אילו לא היה נח בן שש מאות שנה לא היה נכנס לתיבה ולא נתחבר עמה. כיון שנשתלם בשש מאות שנה אז נתחבר עמה^[ט] ועל כן מן היום שנתמלא חובתם של בני העולם. האריך להם הקדוש ברוך הוא עד שנשתלם נח בשש מאות שנה. ונשתלמה מדרגתו כראוי להיות^[ט] והיה צדיק תמים. ואז נכנס לתיבה. והכל כדמיון שלמעלה^[כ] ולפיכך לא נאמר כבן שש מאות שנה^[כא].

זוהר חלק א' פרשת נח - דף ס"ח עמוד א'

בשני דינים נידונו במבול - במים ובאש

"וַיָּבֵא נֹחַ וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ וְנָשֵׁי בָנָיו אִתּוֹ אֶל הַתֵּבָה מִפְּנֵי מֵי הַמְּבֹל". אמר רבי חייא: בא וראה כאשר האדם חוטא לפני רבונו ומושך עצמו להרע בהסתר. הקדוש ברוך הוא עושה בו דין בגלוי. וכאשר האדם מטהר עצמו. הקדוש ברוך הוא מסתיר אותו שלא יתראה ביום חרון אף ה'. שבודאי נצרך לו לאדם שלא יתראה לפני המשחית כאשר הוא שורה בעולם.

זיו הזוהר

היא יסוד צדיק. **כא**. פירוש, שאלו היה הכוונה רק על מספר השנים בלבד היה יכול לכתוב כבן שש מאות שנה. אבל יש כאן כוונה אחרת שנח היה במדרגת שש מאות שנה. היינו שהיה בבחינת יסוד צדיק שהופיע עליו אור ספירה הששית הנרמזת במספר שש מאות שנה כי מן חסד עד יסוד יש שש ספירות וכל ספירה כלולה מעשר ועשר מעשר בפרטיות. לכן בהשתלם ספירה הששית נשתלם המספר שש מאות שנה. ודע כי שני"ה בגימטריא

רשעים היה הוא נחשב לצדיק. **יח**. מלבד הסוד יש לקרב הענין אל השכל שאז היה בן ת"ר שנה כמו בדורות הללו בן ס' שנה. וכיון שבן ס' שנה לזקנה כמו בן כן בן ת"ר אז לזקנה. ומי שלא פגם בריתו עד שהגיע לזקנה בטוח שלא יחטא עוד בזה. וע"כ ראוי הוא זה להקרא אז בשם צדיק ולזכות לדבקות השכינה. **יט**. היינו כראוי להיות במדרגת צדיק תמים בבירור שלא יפגם עוד בזה. **כ**. כי שש מאות שנה רמז על שש הספירות שספירה אחרונה

שלא יסתכל בו. שהרי כל הנטראים לפניו יש לו רשות להשחיתם. וזהו שאמר רבי שמעון כל אדם בעל עין רעה. עין המשחית שורה עליו. והוא משחית העולם נקרא. ונצרך לו לאדם להשמר ממנו שלא יתקרב עמו כדי שלא ינזק. ואסור להתקרב עמו בגלוי. ולפיכך אם מאיש רע עין נצרך להשמר ממנו. מלפני מלאך המות על אחת כמה וכמה. ובשביל זה בקש הקדוש ברוך הוא לכסות לנח שיהיה נסתר מן העין. שלא יוכל רוח הטומאה לשלוט עליו. כדי שלא ינזק. זה שכתוב ויבא נח וגו' אל התבה. כמו שנתבאר בשביל שיהיה נסתר מן העין. מפני מי המבול. שהמים דחקו אותו.

דינם של בני המבול כדיני רשעים בגהינם

אמר רבי יוסי, ראה למלאך המות שהיה בא^[כב] ומשום זה נכנס לתיבה ונשמר בה שנים עשר חדשים. ולמה שנים עשר חדשים. נחלקו בזה ר' יצחק ור' יהודה. אחד אומר י"ב חדשים שכך הוא דינם של רשעים. ואחד אומר להשתלם במדרגת צדיק צריך י"ב מדרגות. שיהיה ראוי לצאת מן התבה^[כג] ר' יהודה אמר ו' חדשים נידונים במים. וששה חדשים באש. והרי כאן רק מים היה. ולמה י"ב חדשים. אמר לו ר' יוסי בשני דינים של גיהנם נידונו. במים ובאש. במים שהמים שירדו עליהם מלמעלה היו קרים כשלג. באש שהמים שיצאו מלמטה היו רותחין כאש. ועל כן בדין של גיהנם נידונו. באש ובמים עד שנכרתו מן העולם. ונח היה נסתר בתיבה ונעלם מן העין. והמשחית לא קרב אליו. והתיבה צפה על פני המים. כמו שכתוב וישאו את התבה ותרים מעל הארץ. ארבעים יום לקו. שכתוב ויהי המבול ארבעים יום וגו'. ובשאר הזמן של המבול נמחו מן העולם. זה שכתוב וימחו מן הארץ. וי להם לאותן הרשעים. שהרי לא יקומו להחיות עוד בעולם ולעמוד בדין. וימחו. כמו שכתוב שמם מחית לעולם ועד. שאפילו לעמוד בדין לא יקומו.

זוהר חלק א' פרשת נח - דף ס"ח עמוד ב'

הרשעים דחו את השכינה מן הארץ

"וַיִּשְׂאוּ אֶת הַתְּבֵה וְתָרַם מֵעַל הָאָרֶץ". ר' אבא פתח (תהלים נ"ז): **"רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים וּגּוֹ"**. וי להם לרשעים שהם חוטאים ומרגיזים לרבונו בכל יום. ובחטאותם דוחים את השכינה מן הארץ. וגורמים שתסתלק מן העולם. והשכינה נקראת אלוקים. ועליה כתוב רומה על השמים אלקים. בא וראה מה כתוב וישאו את התבה. שהיו דוחים אותה לחוץ^[כד]. ותרים מעל הארץ. שלא שרתה בעולם ונסתלקה ממנו. וכאשר מסתלקת מהעולם הרי אין מי שישגיח בעולם. והדין שולט אז עליו. וכאשר נמחים רשעי העולם ומסתלקים מן העולם. מחזרת השכינה מדורה בזה העולם.

זיו הזוהר ספירה. **כב.** והיינו מפני מי המבול כי המלאך המוות היה נקרא אז בשם מבול כנזכר לעיל. **כג.** כיון שנח ותבה הם בבחינת יסוד ומלכות לכן כד. פירוש, שהיו דוחים השכינה מעולם הזה כי לא בשביל קיום העולם אח"כ נצרך שתהיה התקשרות הזאת י"ב חדשים כנגד י"ב צירופי שם הוי"ה ב"ה. כד. פירוש, שהיו דוחים השכינה מעולם הזה כי לא

בהשמטות

לחנוך וירד היו נשמות קדושות

"כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו". שאל ר' חייא לר' אבא. הרי אמרו שהנשמה אינה נכנסת באדם עד שמסתכל בעבודת הקדוש ברוך הוא. ואז נתנה לו הנשמה. ועוד אמרו שהנשמה היא קדושה ונאצלת מעליון שעל הכל. אם כן מה זה שאמר הכתוב כל אשר נשמת רוח חיים באפו וגו'. כיון שהיו להם נשמות הי' להם להנצל. לא ידע להשיב. באו ושאלו לר' אלעזר בר' שמעון. אמר להם כך הוא. והמקרא הזה מוכיח כן. שכך אמר אבי. כי כאשר בא המבול לא היה אדם שיעשה הקדוש ברוך הוא חסד בזכותו אלא נח. וזכותו לא היה אלא להגן עליהם ועל בני ביתיהם. שלא היתה זכותו כל כך להגן על כל הדור. ואלה מן הקדמונים שהיו צדיקים. כגון חנוך ירד שהיו להם נשמות קדושות. והיו ראויים שיעשה הקדוש ברוך הוא חסד בזכותם. בחרבה מתו כבר. וזהו שאמר כל אשר נשמת רוח חיים באפיו. אלה שנשמות קדושות היו בהם. ואל תאמר שעל אותן שהיו בזמן המבול נאמר. אלא על אלה שהיו מקודם. ולפיכך בא הכתוב ואומר מכל אשר בחרבה מתו[כח].

ספר זוהר השבת – לאבות ובנים, זקנים עם נערים
עם לשון הקודש – מנוקד מפסק ומחולק לקטעים
מסדר על הפרשיות

זיו הזוהר

יכלה לסבול תועבותיהם. הצדיקים בעלי הנשמות שהיו בזמן החרבה מתו בחרבה קודם המבול. ולא נשאר גם אחד מהם שיוכל להגן על דור המבול. כה. וכך יפורש הכתוב מכל אשר בחרבה. אלה